

Ringkøbing Amts 1ste Valgekreds (J. C. Christensen) i hans Indledningsforedrag hentydet til en formentlig bestaaende Uoverensstemmelse mellem den højtærede Finansminister og mig med Hensyn til Spørgsmaalet om en Brændevinsskat. Det blev saaledes udtrykt, at den højtærede Finansminister ønskede Brændevinsskatten anvendt som Kompensationsobjekt, medens jeg i sin Tid skulde have gjort stærkt gældende, at jeg ikke ønskede en Brændevinsskat anvendt som Kompensation. Jeg mener, at det vil være rigtigt ved denne 1ste Finansloybehandling at sige til det ærede Medlem, at jeg bestemt tror, at denne Uoverensstemmelse ikke er til Stede. Det er ganske rigtigt, at jeg ikke har ønsket en Brændevinsskat som Kompensation for nu bestaaende Finanstoldskatter, og jeg gør det vedblivende ikke, men jeg kan ikke tænke mig — jeg har i øvrigt ikke talt med den højtærede Finansminister om denne Sag —, at han eller nogen Finansminister skulde kunne ønske, at gamle, sikre og gode Finanstoldskatter paa Ris, Petroleum, Sukker o. s. v. skulde ombyttes med en Brændevinsskat. Det vilde være saa aldeles stridende mod god Finanspolitik, at jeg umulig kan tillægge den højtærede Finansminister en saadan Tanke. Et andet Spørgsmaal er, hvad man kunde blive tvungen til at gøre. Men det ærede Medlem har vist ikke spurgt Finansministeren, om han vilde beholde sine gamle Skatter eller have en forhøjet Brændevinsskat i Stedet derfor, thi saa vilde det ærede Medlem ganske sikkert have hørt, at Finansministeren vilde sætte megen Pris paa at beholde sine gode, gamle Skatter paa Forbrugsartikler. Hvad jeg har anket over med Hensyn til Brændevinsskatten som Kompensationsobjekt, er bl. a. det, at vi ikke ere sikre paa, hvad der kommer ind. Mulig bliver det meget, meget mere end det, som skulde kompenseres, eller ogsaa bliver det meget, meget mindre. En Forhøjelse af Brændevinsskatten er altid ud i det blaa, medens man ved, hvad de Skatter paa Finanstoldobjekter, som man har haft, i en Række af Aar, give. Altsaa, man ved, hvad man har, men ikke, hvad man faar. Faar Statskassen alt for meget ind ved en saadan Brændevinsskat, vil man høre det samme, som man nu hører om Ølskatten, med Hensyn til hvilken man heller ikke forud vidste Besked, nemlig at det var en brillant Forretning, som Statskassen gjorde, da Ombytningen fandt Sted, at det var en overordentlig stor Snedighed hos den paagældende Regering, at den tog

Ølskatten mod til Gengæld at give Afkald paa Skatter paa noget andet. Men faar Statskassen for lidt ind, har man ikke nok til at udrede de for Staten nødvendige Udgifter, idet man har gjort Regning paa at faa større Indtægt, end man i Virkeligheden faar. Det, som jeg har foreslaaet, og som den højtærede Finansminister sandsynligvis slet ikke kender noget til, da han ikke var Finansminister den Gang — det var under Finansminister Lüttichau — var, at det, som kom ind ved Brændevinsskatten, skulde anvendes udelukkende til sociale Formaal paa en af mig nærmere angiven Maade, hvorefter det vilde være muligt, at Forhøjelsen af Brændevinsskatten slet ikke kom til at ramme det maadeholdne Forbrug, hvis Berettigelse jeg til enhver Tid har anerkendt, men kun det umaadeholdne Forbrug, saaledes som jeg nu opfattede det, idet det Beløb, som derved indkom, skulde anvendes til Realisation af en meget stor og omfattende Plan til en Pensionsindretning for saa at sige det hele Folk. Det er en meget stor og dristig Plan, og det kan meget godt være, at den ved nærmere Undersøgelse befindes at være fantastisk og urealisabel. Jeg vil dog kun sige, at den endnu ikke er bleven Genstand for nogen Undersøgelse. Endnu har ikke nogen Finansminister haft Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt han vil tage en Brændevinsskat paa de Vilkaar. Jeg udtalte i 1897, at jeg holdt de paagældende Oplysninger til Udvalgets Disposition — dette Udvalg, der som bekendt ikke naaede til at afgive nogen Betænkning om Brændevinsskattelovforslaget — og dette Tilsagn gentager jeg herved. Det var dog muligt, at man vilde undersøge det. Det forekommer mig, at det meget væsentlig maatte lette Indførelsen af en Brændevinsskat, naar alle vare enige om, at det maadeholdne Forbrug beskattede vi ikke, og at hvad der kom ind ved Beskatning af det umaadeholdne Forbrug, blev benyttet udelukkende til Fremme af vigtige sociale Formaal. Nogen Uenighed tror jeg, som sagt, ikke, der er til Stede mellem Finansministeren og mig. Det maa da i alt Fald kun være om denne Plan. Derimod tror jeg ikke, at der er nogen Uenighed, for saa vidt som ganske sikkert heller ikke han ønsker Brændevinsskatten som Kompensation for gode Forbrugsskatter. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem har peget paa en Forskel, som i Virkeligheden kun tilsyneladende har været til Stede.

Efter disse Udtalelser vil jeg gaa over.